

תלמודו בידו

דף לח עמוד ב

א לעולא, נפלה ליבום בעודה ארוסה או נשואה, ונפלו לה נכסי מלוג, האם רשאת למכרם בחייה, ומה דינם לאחר מותה ?

ב לרבה, מה הדין באופן הנ"ל ?

ג לאביי ורבא, נפלו הנכסים כשהיא שומרת יבם או בעודה תחת בעלה ומת ונפלה לפני יבם, מי מוחזק בהם ?

ד אבא ובן נהרגו ואין ידוע מי מת קודם, האם בעל חובו של הבן יכול לטעון שהאב מת קודם ובנו ירשו, ולגבות את חובו מן הנכסים ?

ה סוטה שמת בעלה קודם ששתתה, האם נוטלת כתובתה ?

א בעודה ארוסה: רשאת למכור. ואפילו לבית הלל [שארוסה אינה מוכרת], כיון שזיקתה מחשיבתה רק כספק ארוסה. מתה, הנכסים בחזקת יורשיה.

נשואה: אינה מוכרת, שזיקתה מחשיבתה ספק נשואה, והנכסים בספק. מתה, לבית שמאי היבם חולק עם יורשיה. לבית הלל, הנכסים בחזקת יורשיה.

ב למכור: מוכרת אף שנפלה מנישואין, כיון שהיא ודאי מוחזקת בנכסים, והיבם ספק. ואין יבם זכאי בפירות נכסים בחיי שומרת יבם.

מתה: לב"ש, ספק אם זיקה ככנוסה או לא, ויחלוקו. לב"ה, הנכסים בחזקת יורשיה.

ג אביי: נפלו הנכסים כשהיא שומרת יבם, הנכסים בחזקתה, ואפילו לאחר מותה. תחת בעלה, לבית שמאי ידה ויד היבם שוים. לבית הלל, הנכסים בחזקתה. רבא: נפלו כשהיא שומרת יבם, הנכסים בחזקתה.

נפלו אחר מאמר, לבית שמאי ידה ויד היבם שוים [כספק נשואה]. לב"ה, בחזקתה. נפלו כשהיתה תחת בעלה, יד היבם וידה שוים.

ד בית הלל: לא. מפני שהנכסים בחזקת יורשי האב שהם יורשים ודאים, והמלוה ספק. בית שמאי: יורשי האב חולקים עם האשה והמלוה, ששטר העומד לגבות כגבוי דמי.

ה בית שמאי: נוטלת. ששטר העומד לגבות כגבוי [לאביי, גובה מספק משום חינוא]. בית הלל: אינה נוטלת. שאין ספק חיוב כתובה מוציא מידי ודאי חזקת יורשי הבעל.